

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hátrahagyva, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az üdvözlőt az embereknek, a Krisztus által megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó üdvözlő üzenettel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hátrahagyó számára a meghívás, hogy személynél vegyen részt az evangélium világszerte hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezetés sarkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a származékos gyermekeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba
Az utazó asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiúgyermek azért születik, hogy "ézsavas szöveggel" legeltessen minden nemzetet.

A sarkány utánaveti magát, de nem tudja megállni a gyermekeket, mert a fiú "ézagadtatott... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A felhárdott sarkány az anyjára zúdítja haragját, aki csodálatos módon szarjnyakat kap, és Isten a kálán neki kászott helyre viteti, ott állapítja ideig, időkig és föl időig; három és föl évig vagy 1260 prátai napig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai prátciában a tiszta asszony Isten hűges egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyóvá lett egyházait jelképezi (Ezék 16; %sa 57:8; Jer 31:4-5; Háse 1-3; Jel 17:1-5).

A sarkány, ézama régi kágy, aki nevezetik "rdágnak és Sájtnak", arra vart, hogy felfalhassa a fiúgyermeket, a réggen vart Messiaszt, Jézus Krisztust. Sajtán a főellenségnek tartott Jézus elleni kázelében eszkázként használt fel a Rémai Birodalmat. Jézust semmi, még a keresztalál sem tudta elörá-teni káldése végéig, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Ézra megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a vég feljebb." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a mennyben hangzó győzelmi éneket. "Ézra lett meg az idők végeztől az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyainknak vándorja levett, aki vándorja vala őket azokkal és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írjátok, egek, és akik lakotok azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkáját korlátok nélkül szorította, hogy kirekesztette a mennyből. Sátán nem vándorolhatja tovább Isten népeit a mennyi évek előtt.

A mennyben nagy az írástudás,
Ím a földön figyelni kell az intésre. "Ézra a föld és a tenger lakosainak; mert leszállt az írástudás tőzük, nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a föld feljebb vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitartsa a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de tartotta a hitét. A föld győztesen lakott része - a puszták - adott menekélyt Isten hűgeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valás év alatt (Jel 12:14-16; lásd e könyv 4. fejezetében a 49. oldalt az év nap elvélvel kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés
végén Isten népe elötnik Krisztus kizeli visszatérésének jeleit íjva. János ezt a hűges csoportot "Ézra maradéknak" mondja, amely megörzi Isten parancsolatait, és néla van "Ézra Krisztus bizonyításátele" (Jel 12:17). Az írástudás kálán ngyűlí ezt a maradéket (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az írástudás? Hogyan tartott? Mikor kezdett feltűnni a maradék? Mi a kálidese? A Szentírás és a történelem íttekintésére egyaránt szükséges van ahhoz, hogy választ kapjunk e kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztny egyházat először a pogány Birodalomban írástudók, majd a saját sorain belül végbement hitehagyás is írástudást viltott ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megívendéte a bekövetkezést.

János utolsó nagy beszédében figyelmeztette tanítványait az elkövetező csalásra. "Ézra Meglissák,
https://huc.adventista.hu Készítette a Joomla! Generálva: 3 July, 2024, 02:29

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titeket gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok kizál is támadnak főrfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

a hitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kizetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekizetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fálbe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre máltának mondatik, annyira, hogy maga ál be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás májr Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott mártókben. Sőtálni volt működésnek mádszere, "za hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végé előtt János kijelentette: "és sok hamis próféták jött ki a világba". "Az antikrisztus lelke... most a világban van már." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn embernek

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanításainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kizetelkét, amit a Szentlélek adott. Az istentiszteletben az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személyes hatalom döntő a vezetők választásában. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kizeteltek először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek fál is."

és végül májr nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a páspók egyszemélyi vezetésenek egyházi kizetelése, mert minden egyháztag személyesen neki volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az ádválsság. Ennlfogva a vezetőég az egyházban uralkodás, nem

pedig szolgálataira tőrekedett, tőbbé mőir nem az volt a legnagyobb kőzűttő, aki mindenki szolgálójának tekintette magát. Őgy alakult ki fokozott fokra a papi hierarchia, ami az egyes ember Ős Ura kőzűttő Iőpett." [3]

Az egyes ember Ős a helyi gyűlekezet fontosságjának csőkkenőssel egy időben Rőma pőspőke vőlt a legfőbb hatalommő a keresztőnyőg kőzűttőben. A csőszőir segődletővel e legfőbb pőspőkő vagy pőpőit [4] a Iőthatő egyőz fejőnek ismertő el, mint aki az egősz vilőg minden egyőzi vezetője feletti hatalommal ruhőztatott fel.

A pőpasőig vezetőse alatt [5] a keresztőny egyőz egyre mőlyebb hitehagyőisba sőlyedt. Az egyőz nővekvő nőpszerőge egyre rohamosabbő tette romlőisőit. Lejjebb engedők a mőrcő, ezőrt a meg nem tőrt emberek jőő őreztők magukat az egyőzban. Az őszinte keresztőnyőget aligha ismerő tőmegek csatlakoztak nővegesen az egyőzhoz, magukkal hozva pogőny tanő-tősaikat, bőlvőnyaikat, istentiszteleti szokősaikat, őnnepeiket, szertartősaikat Ős jelkőprendszerőket.

A pogőnyőig Ős a keresztőnyőg kőzűttő kőttetett megegyezősek vezettek őza bűn emberőnek", a hamis vallőisnak, a megtővesztőssel kevert igazsőg hatalmas rendszerőnek kialakulőisőhoz. 2Thessz 2 prőőőciőja nem egyes embereket ő-tő el, hanem bemutatja, hogy melyik a nagy hitehagyőisőrt felelős vallősi rendszer. Az e rendszerhez tartoző sok hővő azonban Isten egyetemes egyőzőnak tagja, mert a nekik adatott teljes vilőgossőggal ősszhangban ől.

A szenvedő egyőz. A lelkiőg hanyatlőisőval a rőmai egyőz vilőgiasabb arculatot őttőtt, Ős mőg szorosabb szőjakkal kőttőtt a csőszőiri Rőmőhoz. Az egyőz Ős az őllam szentsőgtelen szővetsőgre Iőpett.

Az egyik legnagyobb befolyőiső egyőzatyja, Őgoston, Az Isten vőirosőirő cő-mő, klasszikusső vőlt mőben felvőzolta az egyetemes őllamot irőnyő-tő egyetemes egyőz őltalőnos eszmőnykőpő. Őgoston gondolatai vetettők meg a kőzűttő pőpasőig teolőgiőjőnak alapjőit.

Kr. u. 533-ban Justinianus csőszőir a Justinianus-főle kődexbe foglalt levőben kijelentette, hogy Rőma pőspőke minden egyőz feje. [6] Elismerő a pőpa befolyőisőit az eretnekek megsemmiső-tőőben is. [7]

Amikor Justinianus hadvezőre, Belisarius Kr. u. 538-ban felszabadő-totta Rőmőit, a vőros pőspőke

felszabadult az ariánus osztrogtok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészerekkel, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó "Időszak", amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház az Állam segédletével igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az "Időszak"tól való félelem miatt, azokat pedig, akik hűsögesen kitartottak a szent-ráisi tanítások mellett, kegyetlenül "Időszak"ok. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó "Időszak" idején a hűsöges hávók milliárdok rettenetes szenvedéseket öltek, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység "gyökere" semmi nem értett annyit, mint ez a kegyetlen "Időszak". Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az "Időszak" kárhozatról szóló tanításokkal egyetemben sokakat arra késztetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció előtt tiltakozás hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a göggyel nyilatkozatok és a bomlasztás romlottság miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyén és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzelmet, hogy szétzúzva a reformációt, ám fokozták a csatát veszített a polgári és vallási szabadságot kázzel szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis 1260-éval az időszámítás szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek átványos győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényének kedvének lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kázzel kímélhetetlen ellenséggé tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleonra, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápaság politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápaság megdöntésével tetőzött az események hosszú láncolata, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-ig való végét. Sok protestáns magyarizata szerint ez az esemény a prófétia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírásban, hanem a hagyományokra építő tanok, az elszakadó irgalmatlan időkben és a pápáig nagy részben lelki hanyatlása is azok között a fő tényezők között tartozott, amelyek miatt a reformáció az illamegyházon belül reformokat vezetett.

A tanítások
kardok. A

kezdőkben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elvlasztják a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A földi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tanítás szerint egyedül Róma pápája Krisztus földi helytartása, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézettel (lásd e könyv 11. fejezetét) ellentétben, ez a tan azon a feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejévé, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csallhatatlansága. A mai egyház tekintélyt és befolyást leginkább a csallhatatlanságot kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanást, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a kezdeti korok óta alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennélfogva benne rejlő tulajdonsága a csallhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden új embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanásában tövedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden tövedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bizalomát (lásd e könyv 7. fejezetét) tagadó logikai kezdetét vonták le, amiből az kezdetik, hogy az egyház vezetőjének szintén csallhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

kezdenjéről főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt Róma egyháza, befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunk folyamatos kezdenjéről munkájáról - aminek az szászvetségi szentélyszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előköpei (lásd e könyv 4. és 23. fejezetét) -, és a földi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátsukba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást és az örökéletet (lásd e könyv 9-10. fejezetét). Ellentétben a minden hávő pápájára vonatkozó szászvetségi tanással, az ádvességhoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettek a pápáig feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Árdemeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (Iáisd e káinyv 15. fejezetét). Ettől eltérően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vörtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájból megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kázzetlenül juthatunk kázzbenjárnk, Jézus Krisztus el, hiszen a Szentírásban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágzett misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös sz: âžĴjáruljunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítéséig" (Zsid 4:16).

4. Az Árdemszerző jés

cselekedetek. Az

ÁjszÁvetsÁg tanításának (Iáisd e káinyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember jés cselekedeteivel az ÁdvÁssÁghez láfontosságú Árdemre tehet szert, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnös szvÁbe Áirasztott kegyelem eredményeképpen megmutatkozás jés cselekedetek Árdemszerző tetteknek minősülnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat ígnyt az ÁdvÁssÁgre. Sőt, az ember a saját ÁdvÁssÁgához szÁksÁges jés cselekedetköl mág tábbet is tehet, amivel mág kÁlÁn Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szentek esetében. E kÁlÁn Árdemeket használhatták fel mások javára. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szvÁkbe adott igazság alapján ÁdvÁzzÁlnek, s a jés cselekedetek fontos szerepet játszanak az ember megigazulásában.

Az Árdemszerző

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztátűz tanában is, amely azt tanítja, hogy akik nem tákÁletesen tiszták, azoknak el kell szenvedniük a megtisztulást, a bűntetteik miatti Ájtméleti bÁntetÁst a tisztátűzben, és csak azután lehet résÁk a Menny ÁrÁmeiben. Az Álő hűvők imÁjkkal és jés cselekedeteikkel megrÁvidÁthetik a tisztátűzben levők szenvedÁsÁnek idejét és erőssÁgÁt.

5. A vezeklÁs és a jésÁjtÁtel tana. A vezeklÁs az a szentsÁg, ami Által a keresztÁnyek keresztÁgÁk után az elkÁvetett bűneikre bűnbocsÁjnatot kapnak. BűnbocsÁjnatot a pap feloldozása után nyernek, de előtte a keresztÁnyeknek meg kell vizsgÁlniuk lelkiismeretÁket, meg kell bÁnniuk bűnÁket, és meg kell fogadniuk, hogy tábbÁ nem vÁtkeznek Isten ellen. Majd megvallják bűneiket a papnak, és vezekelnek, vagyis vÁgrehajtják azt, amit a pap rájuk márt.

A vezeklés azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudást. Mind az életben, mind a tisztátűzben el kell szenvedni az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítása végett rendelte el a javítást, mert ezzel a há-vek felszabadulnak a bűntudás miatti ideiglenes büntetés alól, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklés az elő-rt járó cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsánat elnyerésének, ami mind az élőknek, mind a tisztátűzben levőknek javára szolgált.

A vértanúk, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé tették a javítást. Az ő érdemeik az szentek érdemeinek kincsárca" kerütek, ahonnan it lehetett utalni azoknak a há-vőknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter állagosa utódjainál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alól. Így, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárca.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az Államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a római egyház kizárólag magának tulajdon-totta a Biblia magyarzásának jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák á-rásaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javítást hagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyományal, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű há-vőknek nem volt joguk magyarzni az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Áj nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújodását követelte, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megújítás és a Szent-rés kizárólagos csálhatatlanságára szíves tan-tájsai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabad-tsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tövotanok karmaiból. Wycliffe á-rásai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton

szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazulás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádvás gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklésről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra - azaz Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásban semmi sem tekintélyt elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűnt, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudást csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javukat az alapja, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy országoszeti expedíció az Árvízadok során felgyülemltetett ártományok alatt kincsre bukkan, a reformációk úgy tárt fel a régi elfeledett tényeket. Ásóból felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jeltelkesedéssel fogadták Krisztus egyszerű és mindenkorra ártányos engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra papságot. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanást, mint például a holtakért való kényeztetést, a szentek és a földi maradványaik imádságát, a misét, Mária imádságát, a tisztítást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cselekedeteket (nőtlenéget), a zsalúzást, az inkvizíciót, az ártányoséget, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintélyét.

A protestáns reformátorok szinte egyhangúlag a pápaság rendszerével azonosították a "bűn emberét", a "titkos bűnt" és a "Dániel kézenjárásból a kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a második advent előtt a földi Istenpárat.[19]

A protestantizmusban alapvetővé vált az a tan, hogy a Biblia, és csak a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtáka. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pápa, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralhatták az ember lelkiismeretét. A keresztény világban Ártányoséget kezdett a szendergésből, és a világ sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformációk

A keresztény egyház reformációinak nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel a minden olyan igazságot, amelyre a feledés homálya borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sátságból, de még mindig a homályban maradtak. Megtartották a kézenjárás egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a bűnt felállították az evangélium alapjait, ám a fontos igazságot még nem fedezték fel. Az almerítéses keresztés, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a kézenjárás 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi válmányokat. Figyelmüket a reformátorok szavaira, válmányára és pontosították, nem pedig a Szentírásra. Néhányan felfedezték bizonyítékokat az igazság mellett, de a tőbbség nem volt hajlandó továbbmenni annyira, amit az első reformátorok hittek. Ebből következően a protestáns hit formalizmus, a rés okozásai sályed, és kegyelettel őriztek olyan védéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lánjja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyülekezetek is hideg, formálissá, reformra szorulták vältak.

A reformáció utáni kor

pezsgött a teológiai tevékenységtől, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar írta, hogy ebben az időszakban éza szabadságot felvältotta a

követés, az egyetemes elveket a szájnalmasságok, az igazságot a

dogmatizmus, a fátggetlenséget a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szentírás

elő tisztelete fátl az ihlettség holt emléke kerekedett. Az őszinte

igazhités utat engedett a merev dogmatizmusnak, az elő gondolat a vitáz

dialektikának. "[20] Noha éza reformáció szétért a

regi skolasztika lomjogart," a protestáns egyházak éz skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája acéls volt. "[21] Robert M. Grant erről az skolaszticizmusról azt mondta,

hogy éz oppen olyan merev, mint az szes kázkori teológiai értelmezés volt. "[22] A protestánsok ézgyakorlati

örvényes hitvallásai korláti kázk szorították inmagukat. "[23]

Viták támadtak. éSoha nem

volt mágn olyan kor, amikor az embereket annyira lekötte volna mások

védéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illetők volna

egymást. "[24] Ágy a já hából a szavak háborója

lett. éza Szentírás tőbbé már nem a szá-vhez szál, hanem a kritikus értelmezéshez. "[25] éza dogma igaz volt, ám a

let kihányt. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt. "[26]

Á

A maradék

Az 1260 év tartás

hitehagyás és nyomorúság ellenére is maradtak olyan hávők, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztaságát. A szárkánynak nem sikerült teljes mártokban

kiirtania a fátld szá-náról Isten hússéges napot 1798-ra, amikor váget árt az

elnyomás 1260 éve. Ellenük tovább folytatta rombolás munkáját. ézMegharaguvók

azárt a szárkány az asszonyra - mondta János -, és elméne, hogy hadakozók

egyebekkel az ő magvábál valákkal, az Isten parancsolatainak megőzőivel, és

akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyoságtéle" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leírja a szárkány káldelmét az asszonnyal és utátdaival, az ézegyekkel az ő

magvábál valákkal" (Jel 12:17) kifejezést használja. Ez a kifejezés azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűséges maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezs 9:14-15; Ámós 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét "az őszenteknek hegyére, Jeruzsálembe", "az Sion hegyére" (Ámós 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szentírás azt mondja az ottani szegélytekről, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a bűnt, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háborúval szembeálló maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanáskodott mellette. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.
Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. Jelenleg konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1440 napos utáni tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótljuk Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető üzenetét, Jelenések 14. hármadik angyali üzenetét (Jel 14:6-12). Ebben az üzenetben is olvashatjuk a maradék bemutatását: "Ezek azok, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásukról, kárpótlásukról és jellemzőikről!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is meggingathatatlanul bízni Istenben és a Szentírásban tekintélyben. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megjelent Messias, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük feléleli a Biblia minden igazságát - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit általi átvétel és az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten által letétnek számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtevői munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készítette a maradékot, hogy kényes az Ősír példáján. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek összhangban

kell állni szavaikkal, különben az űrt, mert űk a maradék nép, másfél évszázadban tetteik semmit sem érnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az űn menyeyi Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztustól kapott erő által betartják Isten minden ká-válmányát, beleértve mind a t-z parancsolatot, Isten véltózatlan erkölcsi tervét (2Máz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyítéka. János

meghatározza szerint "Jézus bizonyítéka a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyítéka vezeti, ami a prófétaság ajándéka által jut el hozzánk.

A Lélek ajándékának az

egyházzal teljesítendő sorjában folyamatosan működnie kell, "míg eljutunk mindnyájjan az Isten Fiában való hitnek és az ű megismerésének egységére, a rett felfedezéséig, a Krisztus teljességével ákeskedő kornak mértékére" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezetés

teszi a maradékot prófétai néppé, amely prófétai ázenetet hirdet. űrti és tan-tja a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság segétségével fejezi be káldetését, ká-sz-ti fel a világot Krisztus visszatérésére (lásd e kinyv 17. fejezet).

Az utolsó időben a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy áldás utján tűnik fel a világgal szembe (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának áj lendületet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 év végén (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világgúrbeli jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold és a csillagok tanúsították, hogy Krisztus hamarosan visszatér. Szóles kárben elterjedt Jézus kázzeli visszajövetelének váradalma. Az egész világon sok keresztény ismerte fel, hogy eljött "a végső idő" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felében beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat hávtak életre, amely az adventi reményságet állította a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet bresztette fel a követői között. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződtek arról, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk ezért saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életnek hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozzák a második advent kördátát, nem szólnak
elvetelére. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbáltatások és csaldások, amelyeken Isten átvette őket, málysges
lelki, megtisztatólményt jelentettek számukra. Ez szozozta őket, mint Isten
maradék napot azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egyháznak oly sok rímet és erőt adó reformációt. Hájjal és aljzattal fogadják
megbízatásukat, rábredve, hogy nem azert kapták Istentől, mintha kállnnek
lenniük májoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhettek el
bármiféle eredményt is.

Á

A maradék káldetése

A Jelenések könyvének
prófétái világgosan felvilájoszják, hogy mi a maradék káldetése. Jel 14:6-12
hármas angyali zene kázzli, hogy a maradék pródikálása végül az evangélium
igazságát teljes mértékben bemutatja.[28] E hájrom zene adja meg Isten vilájoszást a világon kázzetlenül Krisztus
visszatérésé
előtt végigjáró sájtájni családára (Jel 13:3, 8, 14-16). Kázzetlenül
Isten utolsó hávása útján Krisztus visszatér, hogy elvégezze az aratás munkáját
(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az Isten kázzetlenül máj angyalt az
Ág közpén repájni, akinél volt az ríkkál év evangélium, hogy a Föld
lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és
nyelvnek és népnek, ezt mondva nagy szával: Földjétek az Istent, és náki
adatok dicsőségét; mert eljött az ő tóletének árája; és imádjatok azt, aki
teremtette a Mennyt és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel
14:6-7)

Az első angyal Isten maradék népét jelképezi, amely az Őrreállítás evangéliumot viszi a világnak. Ez az evangélium ugyanannak az Istennek a vőgtelen szeretetéről szóló hár, amit az Őkori próféták és az apostolok hirdettek (Zsid 4:2). A maradék nem más evangéliumot hirdet. Tekintettel az Ő-tőltre, Őbősi megerősőti az Őrreállítás evangéliumot, azt, hogy a bűnőssők hit őltal igazulnak meg, és részesesőinek Krisztus igazságiban.

Ez az Őzenet bűnbőjnatra szólő-tja fel a világot. Mindenkit figyelmeztet, hogy "őzfőljő", azaz tiszteljő Isten, és őzadjanak dicsősőget" neki, azaz dicsősőtsők. Isten ezzel a cőllal teremtett bennőnk, és mind szavainkkal, mind tetteinkkel dicsősőget adhatunk neki. "őzAbban dicsősőttetik meg az őn Atyőm, hogy sok győmőllcsőtt teremjete." (Jn 15:8)

Jőnos megővendőlte, hogy a világot Krisztus visszatőre felősző-tő mozgalom őj hangsőlyt helyez Isten dicsőső-tőnek bibliai őgyőre. Az őšjszővetsőg felhő-vőisőjt az őletőnkkel való sőfőrkodőis szent kőtelessőgőre vonatkozőan soha nem őjtott erővel hirdeti. "őzA ti testetek a bennetek lakoző Szentőle temploma." Nem rendelkezőnk kizőrlőlagos joggal fizikai, lelki és erkőlcsi erőnk felett, mert Krisztus a vőrővel vőjltott meg bennőnk a Golgotőin. "őzDicsősőtsők az őrt Isten a ti testetekben és lelketekben, amely az Istenői." (1Kor 6:19-20) "őzAz őrt akőj esztek, akőj isztok, akőj rmit cselekszetek, mindent az Isten dicsősőgőre műveljete." (1Kor 10:31)

Mőg sőrgetőbbő teszi a felhő-vőst a megtőre, hogy "őzeljőtt az ő ő-tőletőnek őrőjja" (ősd e kőnyv 23. fejezető). Jel 14:7-ben az ő-tőlet a gőrőg krő-szisz fordő-tősa, ami az ő-tőlet meghozatalő, és nem az ő-tőlet hatőrozatőjt (krő-ma) jelőli. Az ő-tőlet teljes folyamatőjra utal, beleőrtve az emberek vőid alő helyezőstő Isten bő-rősga előtt, az őletőkről szólő feljegyzősek megvizsgőlisőjt, a felmentő vagy elő-tőlő hatőrozatot, az őrőlet adomőnyozőisőjt vagy a halőjos ő-tőletet (ősd Mt 16:27; Rőm 6:23; Jel 22:12). Az ő-tőlet őrőjőnak őzenete ő-tőletet hirdet minden hitehagyőis felett is (Dőjn 7:9-11, 26; Jelenősek 17-18).

Az ő-tőlet őrőjőnak őzenete kifejezetten arra az időre mutat, amikor a mennyei szentőlyben Krisztus, főpapi szolgálőnak utolső szakaszakőnt, elkezdte ő-tőlő munkőjőjt (ősd e kőnyv 23. fejezető).

Ez az őzenet arra is felszőlő-t mindenkit, hogy imődjők a Teremtőt. Isten felhő-vőisőjt, hogy imődjők őt, ellentőbe kell őllő-tani azzal a felhő-vőssal, amely a fenevad és kőpe imődatőjra szólő-t (Jel 13:3, 8, 15). Hamarosan mindenkinek vőjlasztania kell az igaz és a hamis tisztelet kőzőtt: Isten az ő feltőtelei szerint imődjők (hit őltali megigazolőis), vagy a sajőjt feltőteleik szerint (cselekedetek őltali

megigazulása). Ez az 1/4-zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Éimadjátok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Máz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az 1. szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a 4. parancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4-zenete tehát arra szólítja, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világ elé, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyét a világon. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4-zenet hirdése a történelemnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy lázkitörténést adott a fejlődésben filozófusainak. Az első angyal 1/4-zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésben elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent terve, amelyet "Éza bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tiport, "Éb" tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítja az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4-zenete

"ÉLeomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adta inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A történelem korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a lázadás központja volt (1Máz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a lázthatatlan király (Ámos 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközökként felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát. [29] Sokan úgy vélik, hogy Péter a Babilon

Ájlnévet használta R³m³ra vonatkoz³an (1Pt 5:13).

A reform³ci³ ³Á³ a reform³ci³ ut³áni korban a leg³bb protest³ns lelki Babilonnak (Jelen³sek 17), Isten n³pe ellens³g³nek nevezte a r³mai egyh³zat, hitehagy³sa ³Á³ ³¼ld³z³sei miatt.[30]

A Jelen³sek k³nyv³ben Babilon a b³ns asszonyra, a par³zn³ anyj³ra ³Á³ szem³metlen le³nyaira utal (Jel 17:5). Ez jelk³pezi az ³sszes, hitehagy³v³ v³lt vall³si szervezetet ³Á³ azok vezet³Á³t, de f³k³nt a fenevad ³Á³ k³pe k³z³tti er³s, hitehagy³ sz³vets³gre vonatkozik, amely a Jel 13:15-17-ben le³rt utols³ v³ls³got id³zi el³.

A m³sodik angyal ³¼zenete r³mutat a babiloni hitehagy³s egyetemes term³szet³re, k³nyszer³-t³ erej³re, mivel elmondja: ³zaz ³ par³znas³g³nak haragbor³b³ adott inni minden pog³ny n³pn³". Babilon ³zbor³ eretnek tan³-t³sait jelk³pezi. Babilon nyom³st fog gyakorolni az ³llamhatalomra, hogy egyetemesen k³nyszer³-tse r³ mindenkire ha-mis vall³si tan³-t³sait ³Á³ rendelke³seit.

A ³zpar³znas³g" Babilon ³Á³ a n³pek - a hitehagy³v³ lett egyh³z ³Á³ a polg³ri hatalmak - tiltott kapcsolat³t jelk³pezi. Az egyh³znak az ³rral kellene h³zass³gban ³lnie, ³m az az ³llam t³mogat³s³t keresve, elhagyja h³zast³rs³t, ³Á³ lelki par³znas³got k³vet el (v³. Ez 16:15; Jak 4:4).

E t³rv³nybe ³¼tk³z³ kapcsolat trag³di³hoz vezet. J³nos l³tja, hogy a F³ld lakosai ³zmegr³szegedtek" a hamis tan³-t³sokt³, Babilon pedig ³zr³szeg vala a szentek v³r³t³l ³Á³ a J³zus bizony³gtev³inek v³r³t³l", azok³t³, akik nem voltak hajland³k elfogadni a Bibli³val ellenkez³ tan³-t³sokat, ³Á³ nem hajoltak meg a tekint³lye el³t (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert elutas³-tja az els³ angyal ³¼zenet³t - a Teremt³be vetett hit ³ltali megigazul³s evang³lium³t. A r³mai egyh³z az els³ n³h³ny ³vsz³zad sor³in hitehagy³sba s³lyedt, ³m sok mai protest³ns is messze elt³volodott a reform³ci³ nagyszer³ bibliai igazs³g³t³. A Babilon buk³s³ra vonatkoz³ pr³f³cia k³l³n³sen az³ltal teljesedett be, hogy ³ltal³oss³gban v³ve a protestantizmus elt³volodott a hit ³ltali megigazul³s ³rr³kk³val³ evang³lium³nak tisztas³g³t³ ³Á³ egyszerűs³g³t³, amely egykor oly nagy er³vel hajtotta el³re a reform³ci³t.

A v³g k³zeledt³vel a m³sodik angyal ³¼zenete egyre id³sz³bb³ v³lik. V³gs³ beteljesed³se akkor

következnek be, amikor az első angyal üzenetét elutasítva a kálvária néző vallási szervezetek egymással szövetségre lépnek. Jel 18:2-4 megismerteti Babilon bukásának üzenetét, és hárval adja Babilon város romlását. Felsől-tja azokat, akik még a Babilont kőpező kálváriánál a vallási testletekben vannak, hogy szakadjanak el azoktól. "ÉzFussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnben, és ne kapjatok az ő csapásait." (Jel 18:4)[31]

Á

A harmadik angyal üzenete

"Ha valaki imádjaa a fenevadat és annak kőpő, és bolygót felveszi vagy homlokára, vagy kezre, az is iszik az Isten haragjának borát, amely elegytetlenül tétetett az ő haragjának poharába; és kőnoztatik tűzzel és kőnkövel a szent angyalok előtt és a Bírány előtt; és az ő kőnlásdásuknak fájstje felmegy a rőkkőn rőkkő; és nem lesz nyugalomuk őjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak kőpő, és ha valaki az ő nevőnek bolygót felveszi. Itt van a szenteknek bőkessges tőre, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jőzus hitét!" (Jel 14:9-12)

Az első angyal üzenete az

rőkkőval evangőliumot hirdeti, és a Teremtő Isten igazi imádsának helyreállítására szőtt, mivel eljőtt az őtőlet őrája. A második angyal őva int minden emberi eredetű istentiszteleti formától. A harmadik angyal üzenete pedig Isten legkomlyabb figyelmeztőse ő adja tudtul, hogy ne imádják a fenevadat és annak kőpő, amit vőgő mindazok megtesznek, akik elvetik a hit őltali megigazulás evangőliumát.

A Jel 13:1-10-ben

bemutatott fenevad az őllam és az egyőz ősszefonásdása, amely hosszó ővszadokon őt uralta a keresztőny vilőgot, és amit Pőjl őza bűn emberekőnt" mutatott be (2Thessz 2:2-4), Dőniel pedig őz kis szarvnak" nevezi (Dőjn 7:8, 20-25; 8:9-12). A fenevad őpe a hitehagyő vallősnak azt a formőjő jelkőpezi, ami akkor alakul ki, amikor az őszinte reformőciő lelkőlettől elszakad ő egyőzak ősszefognak az őllammal, hogy másokra kőnyszerőtsők tanőtsőikat. Az egyőz ő és az őllam az egyesől őssel a fenevad, vagyis az 1260 ővig őldőző hatalomkőnt tevőkenykedő hitehagyő egyőz őkőletes kőpő ő őkrőzi. Innen a fenevad őpe őv.

A harmadik angyal üzenete

a Biblia legkomlyabb és legőlelmesebb figyelmeztőse. Rőj mutat arra, hogy akik a őld utolső vőlsőgos helyzetőben az emberi hatalom előtt hajolnak meg, azok nem Istent, hanem a fenevadat és annak kőpő ő imádják. Az utolső kőzdelem idejőn kő, egymőst ő elkől ő ő csoport alakul ki. Az egyik csoport tagjai ember őltal kigondolt evangőliumot hirdetnek, és a fenevadat meg annak kőpő ő imádják, amivel a legsőlyosabb őtőletet vonják magukra. A másik csoport, ezzel őles ellentőben, az igazi evangőlium szerint ő, őz megtartja Isten parancsolatait és Jőzus hitét" (Jel 14:9, 12).

Az utolsó végéig az igaz

Ács a hamis istentisztelet, az igaz Ács a hamis evangélium kárdáse kárál forog. Amikor ez a kárdács világon feltáru az egész világ előtt, akkor felveszik a fenevad bályegát" azok, akik elvetik Isten teremtési emléknapját, a bibliai szombatot, noha tisztában vannak azzal, hogy az általuk az istentisztelet napjánul választott vasárnap nem az Isten szerint kiválasztott nap. Ez a bályeg a lázadás jele. A fenevad azt hangoztatja, hogy az istentisztelet napjának megváltoztatása egyértelműen mutatja: tekintve Isten tervénye fálátt áll.[32]

A harmadik zene a világ

figyelmet az árakkával³ evangélium visszautasításának kávetkezményére, valamint az igazi istentisztelet visszaállítására vonatkozó isteni zeneire irányítja. Ánk szá-ekkel festi le, hogy mi lesz a végeredmény az emberek istentisztelettel kapcsolatos döntéseinek. Nem kánnnyú a választás, mert bármi is lesz a döntés, szenvedéssel jár. Akik Istennek engedelmessé válnak, azokra a sárkány haragja zúdul (Jel 12:17), sőt halálos fenyegetéssel számolhatnak (Jel 13:15); akik pedig ántenek, hogy a fenevadat Ács annak kápat imádják, azok magukra vonják a hátsó utolsó csapást, Ács végül a tűznek tába" vettetnek (Jel 15, 16; 20:14-15).

Mindkét választás

szenvedéssel jár, Áim a végeredmény eltér egymástól. Akik a Teremtőt imádják, megmenekülnek a sárkány halálos mágától, Ács egyt állnak meg a Bíránnyal a Sion hegyén (Jel 14:1; 7:2, 4). Azokra viszont, akik a fenevadat Ács annak kápat imádják, Isten haragja zúdul, meghalnak a szent angyalok Ács a Bírány szá-ne előtt (Jel 14:9-10; 20:14).

Minden egyes embernek

dántenie kell, hogy kit imádj. Az egyik abban mutatkozik meg, hogy az ember a hit általi megigazulást választja, mivel az Isten által javá hagyott istentiszteleti formában vesz részt. A cselekedetek általi megigazulás mellett döntés pedig azzal azokkal jár, ha valaki az ember által írtes-tett, Isten által azonban tiltott istentiszteleti formában vesz részt, amit a fenevad Ács annak kápe kávetel. Az imádatnak ezt az utóbbi formáját Isten nem fogadhatja el, mert ez nem Isten parancsait, hanem az emberi parancsokat részesíti előnyben. A megigazulást az emberi cselekedetekben keresi, nem hit által, ami a teremtő, megváltoztatás Ács ájteremtő Isten előtti teljes meghódításból kávetkezik.

Ebben az értelemben tehát

a harmadik angyal zene a hit általi megigazulás zene.

Istennek minden egyházban

vannak gyermekei, de a maradék egyház által hirdeti azt az zenetet, amelynek feladata az igazi istentisztelet visszaállítására, hogy kihá-vja Isten napat a hitehagyásból, Ács felkás-ti Krisztus visszajávetelére. A maradék, felismerve, hogy Isten napatnek nagy része még nem csatlakozott hozzá, Árzi kicsinyságot Ács gyengeságot, amikor igyekszik teljes-teni e komoly feladatot. Tudják, hogy csak Isten kegyelme által végezhetik el a roppant nagy munkát.

Mindannyiunk számára

Isten sárkányra vezetésének, a világban Krisztus kizetelének és a vele való találkozási lehetőségének fontosságának felismerésében. "Fussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnében, és ne kapjatok az ő csapásait; mert az ő bűne az addig hatott, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól." (Jel 18:4-5)

Á

Lépjegyzet

Á

1.

Á

A tiszta asszonyt kőráragyogás nap felnyessége (Jel 12:1)
a világban élő magyarizációk szerint az Árszövetség evangéliumának felnyitást jelképezi, ami erőt és lelki vigaszt adott az öskeresztény egyháznak. A Nap felnyitást visszatérő Hold találás jelképe arra, hogy az "szövetség a keresztre és az eljövendő Messiásra előremutatás jövendöléseivel és szertartásaival az evangélium felnyitást tárja fel. A tizenkét csillagból álló korona az egyház gyökereire utal, amely az "szövetség korában a tizenkét törzsi atyával indult, az Árszövetség korában pedig a tizenkét apostollal folytatódott.

2.

Á

A prófétai idő számításánál használt év- nap elvát már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "Róma szpáke, a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A pápaságot olyan egyházkormányzati rendszerént határozhatjuk meg, amely a legfelsőbb tekintélyt a pápára ruházza.

6.

Â

Levél, Justinianust Jnos pápának, idézve Jnos pápa Justinianushoz rt levelében, a Justinianus-fle kódex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, sszelltta Paulus Krueger, 12. kiadás) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. kötet, 11. oldal; The Civil Law, szerkesztő fordt S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. kötet, 11-13. oldal. V. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, sszelltta Rudolfus Schoell s Guilelmus Kroll, 7. kiadás, 3. ktet, 665. oldal; Civil Law, 17. ktet, 125. oldal. Lsd mg Don Neufeld s Julia Neuffer, szerkesztsben a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianustól Konstantinápolyi Epiphániosz püspöknek,
533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis,
Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézve: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and
Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's
Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of
Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time,
10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápaság tekintélyét, de
befolyásainak nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halálos seb"
begyűléséről, ami utal a pápaság befolyásainak feloldására. Az utolsó
időben a világra legerősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a papjai csilhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "ez a csilhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, számságkóppen a főben jut teljességre"; (2) Pápet csilhatatlan volt a hit és az erkölcs tanásában, és (3) a papja Pápetől vette át az isteni egyház sajátosságait. Arra a következtetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szól, "ez a papja a hit és az erkölcs csilhatatlan tanásja" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szerinti jelentése: "ez a szókból". A papokra vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szil hivatalos kijelentéseit jelöli.

15.

A

A pápaszékra vonatkozó állításokról lásd például Lucius Ferraris, "Papa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kötet, 25-29. oldal, idézi Source Book, 680. oldal. A pápaszék saját állításával kapcsolatban lásd például XIII. Leó pápa enciklikája, 1890. január 10. Ás 1894. június 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. Lásd még Source Book, 683-684. oldal

16.

A

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordította John A. McHugh és Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. kiadás), 258-259. oldal, lásd még Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. Április 8.); idézi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. Kérdés: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állítják vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állítják vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli üldövésekben" rösztesítette (i. m.)